

[Undervisningsministeren.]

fremsat af Lagtinget. Lagtinget mener, det var naturligt, om Undervisningstiden, som disse Vandrelærere har, kunde forlænges med en Maaned indtil 15. Juli — den gaar nu til 15. Juni — og desuden, at man gav disse Vandrelærere en noget gunstigere Stilling med Hensyn til Anciennitet og Løn, idet man maa regne med, at en stor Del af disse Vandrelærere i mange Aar maa beholde denne noget usikre Stilling, fordi der ikke er stor Mulighed for fast Ansættelse. Da disse Vandrelærere er et nødvendigt Led i Skoleordningen deroppe, og man maa anse det for ønskeligt at beholde de samme Folk til det Arbejde, som de engang har begyndt, har jeg ment det rigtigt at imødekomme Lagtinget i dette Ønske om en Forbedring af disse Vandrelæreres Anciennitetsforhold og Lønforhold ved, at man giver et vist Tillæg i Forhold til den Tid, de har arbejdet deroppe. Ogsaa dette Forhold vil jeg anbefale til hurtig og villig Behandling i dette høje Ting.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916. (Doms-mænd; offentlig Votering i Højesteret; Nævningernes Deltagelse i Strafudmaalingen m. v.)

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2224; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1297).

Uden for Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Fr. Dalgaard): Det er lykkedes i Udvalget at samle et Flertal om det foreliggende Forslag til Lov om Ændringer i Retsplejeloven, idet Regeringspartierne og de Konservative gaar ind for Lovforslaget, som det foreligger, med de Ændringsforslag, der findes i Betænkningen. Venstre har ikke ønsket at slutte sig til de bærende Principper i dette Lovforslag, idet de af økonomiske Grunde ikke ønsker Domsmands-

institutionen, offentlig Votering i Højesteret og en Række andre af de foreslaaede Ændringer i Retsplejeloven gennemført. Derimod er der Enighed i Udvalget om et Par Hovedpunkter, der var til Debat ved første Behandling, nemlig om Retsplejens Offentlighed og om Pressens Stilling. Jeg skal gemme disse to Ting til sidst og først omtale de vigtigste af de Ændringsforslag, som Flertallet i Udvalget er enedes om.

Med Hensyn til selve Domsmandsinstitutionen er det meget faa Ændringer, Flertallet stiller Forslag om; der er i Virkeligheden kun Tale om enkelte Punkter, hvor det gælder om at bringe Principperne for denne Institution i Overensstemmelse med de Principper, der gælder for Nævningeinstitutionen.

Spørgsmaalet om offentlig Votering i Højesteret har jo været drøftet meget, og i Lovforslaget, som det blev fremsat her i Tinget, var det foreslaaet, at denne offentlige Votering skulde være mundtlig. Der har imidlertid været nogen Betænknelighed fremme over for dette, og Udvalgets Flertal er enedes om at foreslaa en offentlig skriftlig Votering i Højesteret, saaledes at der bliver Adgang til at gøre sig bekendt med de enkelte Dommeres Stilling til Sagen, idet Dommernes Navne angives. Efter at man er gaaet over til at foreslaa offentlig skriftlig Votering indført, vil det imidlertid ikke være nødvendigt at gennemføre den anden Ændring, der var foreslaaet paa dette Omraade, nemlig Delingen af Højesteret. Udvalget er enedes om at foreslaa, at Højesteret beholder sin nuværende Sammensætning, naar der dømmes, saaledes altsaa, at der foretages en skriftlig, men offentlig Votering.

Der har, som sagt, været talt meget om dette, og man har mange Gange faaet Indtrykket af, at Højesteret er utilfreds med at faa en saadan offentlig Votering. Der er henvist til, hvordan man har det i Norge, men netop i Norge, hvor der nu er offentlig Votering, var Højesteret, inden man gennemførte denne Voteringsmaade, ogsaa meget skarp Modstander af dette Princip; efter de Udtalelser, der foreligger, ogsaa fra selve Højesteret i Norge, har denne Ordning imidlertid vist sig at fungere udmærket, og der er ingen, der har Grund til at klage over denne Voteringsmaade. Det vil der sikkert heller ikke blive i Danmark, naar man gaar til det, som man skulde synes er naturligt, at en Ret, ogsaa Landets Højesteret, med sine Personer staa inde for de Domme, der bliver afsagt, paa samme Maade som Dommerne i Underinstanserne gør det. Det er netop det, der foreslaas ved disse